

פרשת השבוע על פי הנתייבות שלום

בי תבוֹא

עשה מצוה זו شبשכלה תכנס לארץ

๔. טו גם לא גזם ה- איזה נזונה

הבנייה בני ובנות בנותי וכל אשר אתה רואה לך
זהו, שיתמס את הכל אליו יתלו וווצם ידו, והקליפו
של כפירה היא הגורעה ביותר בבחינת כל גאי
לא ישבונו, וזה פ"י ארמי אובד אבי, שהנופל בקהלפו
וז נקרא אובד. וירד מצרימה, והוא הקליפה בעניין
קדושה, שומרים היא עורת הארץ מוקר התאות.
ומוצריך רך העניים שכגדדים היא מצות בקרים,
ואומר ארמי אובד אבי וירד מצרימה, היינו תורה
שלטן ב' הקליות הגורעות ביותר מהם בכ'
ו' יסודותינו העקריים, וויציאנו ה' אלקינו משם,
שהשי'ת הויציאנו מתחת לטונם, ועתה הנה הבאת
את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה', שהגעתי
לכברות האמונה שהכל הוא מאשר נתת לי ה',
ולדרגה הרואה של קדושה למסור את כל ההגנות
להשי'ת. ובזה מוכן אמרו הגדי הים כי באתי
אל הארץ, שהרי זה נאמר גם לאחר מאות שנים
של ישיבת הארץ הוא ואבותיו, ומהו הגדי הים
כי באתי אל הארץ, אכן הכוונה שבאת אל הארץ,
היינו שהגעתי לתכלית של עניין הארץ שהיא למסור
על רולם הכל להשי'ת.

זה גם ענן ההשתווה שנאמר במילוי
בפרש ביכורים, והשתוויה לפני ה' אלקיך, כי
ענן ההשתווה הוא ביטול גמור להשי'ת, כדאי'
בקדושת ביכורים לוי בענן ההשתווה של יהוכ'פ. וזה ענן
מצות ביכורים שע' אמונה וקדושה מגיע לביטול
גמר להשי'ת, שהדרגה הגבואה ביותר באמונה
היא התבבלו, שהוא עצמו בטל מבוטל והכל רק
מהשי'ת, וזה מתקיים למצות ביכורים ע' שנוטן
להשי'ת את התאנה شبכלה ראשית פרי עמלו, ובזה
כ' בטול להשי'ת את כל צח וועל, וכן בחלק הקדושה
של מצות ביכורים יש בזה ביטול גמור להשי'ת,
שמפריש את הפרי הראשון שוכנה לדאות אחריו כל
עמלו ומרקיב להשי'ת את הדבר שקשה לו מאי
למסור. וזהו אמרו במצוות זוגי וקשר עליי גמי ואמר שוה היה
אליך, וכ"ז הריוו גונטו להשי'ת, כי הכל
מהשי'ת באמונה ובקדושה.

וזו פ"י מאה'כ (תהלים קה) ויתן להם ארצות
גויים וימל לאומנים יירוש בעבור 'שמר' ווקו
ותורותיו ינצורו, שנתן להם הקב"ה את ארץ ישראל
ו' שיש בה קדושה מיוחדת, ואשר כל המצאות והלויות
באرض נהגות רק בה, כי מכח קדושתה העילאית
של ארץ ישראל יכול יהודו לזרום את כל ענייני
הארציות ולמוסרט להשי'ת. וכאמור מון אדמ"ר
בכ"א זי"ע (פר' ויצא) עה'פ ויקם יעקב ושיאת
בנינו ואת גשו וגגו, שענינו ע'פ מה שאמר הרה'ק
הרמ"מ מוטיבקן ו'ל' כשעבר פ"א עלייו ועל אנשי
רubb גדור בהיותו באה'ק, ואוח'כ הביאו לו השלחנים
הרביה מתנות והב וכסף ומעות ההנחו על שלחנו
הה. זאמר, רבש"ע ארץ היה זיך אוך זיך דיר איך
ז' מיט מינען אלע כלים, עדiscal הכהלים התורומו
מעצמן מעל השולחן, וזאת הבת' היה אצל יעקב,
ויקם יעקב ושיאת בנינו ואת נשוי, שורדים כל
מה שיש לו להקב"ה. ומשום כך כתיב והי' כי
תבא אל הארץ, שהוא ר'ת ישותו השם' ויתגל
הארץ, כי מצות בקרים היא תכלית בראית שמים
ואיך, שהודי יעלה את כל עניינו הארץ
להשי'ת, וע' שמקים זאת הריוו מעורר שמה
למעלה.

וענין זה הוא ג'כ עיקר העבדות של הימים
הקדושים ימי התשובה, שבנה ירום יהודו את כל
ענינו להשי'ת, וע' מוקים וזה כי Tabא אל הארץ,
שאו נכנס אל הארץ למקור הקדושה.

๕. מאכלים טבעיים מפרי האדמה העשויים בידיהם
כ'ז מעורר תאות, והיו חוששים פן פיסיו את מלעת
הקדושה העילאית שוכן לה במדבר, מכח היותם
ণיונים מלחים אבירים ומם מן הבאר שאינם מעוררים
תאות.

ונתן להם הקב"ה את מצות בקרים, שעשה
מצוחה זו شبשכלה תכנס לארץ, היינו 'שו הדרכ'
על יהה יובל ליכנס ולבוטק גם בעניים האציזים.
כ' במצוות בקרים כוללים ב' עניים אלו, הן עניין
האמונה, שאחר שיהודי עובד כ' הרבה במשך
השנה, חורש וורע ומנכש, עד שmagius זוכה לראות
את פרי עמלו התאנה شبכלה, ואחר כ' הריוו קשור
עליה גמי ואמר שוה להשי'ת, הריוו מורה בה
על ביריות אומנותו שיווד ומאמן כי לא כתו ועוזם
ירדו עשה לו את החליל הזה, לא בכח מעשי ועוזרתו
שהם אינים מועילים כלום, אלא ה' אלקיך הוא הנוטן
לך כח לעשות חיל. במצוות בקרים ממחיש יהודי
את האמונה כי אחר כל עבודתו אין זה של, ובאמתו
ועטה הנה הבאת את ראשית פרי האדמה אשר נתת
פו לי ה', שהכל מירק ואין זה כל ממש. ומביא את
הבראים מראשת פרי האדמה, שהוא החשוב ביותר
אצל אדם, וכ"ז הריוו גונטו להשי'ת, כי הכל
מיד הקב"ה.

ועד'ז יש במשמעות המזוחה כלפי עניין
הקדושה, כמו שכabb במאור ומשם שמטבע האדים
שאחר שעבוד כל השנה עד שזכה לראות את הפרי
הראשון, הר' בעית יראה ביכורה באות נשפה וחמתו
וגודל תאוותו בעודה בכפו יבלענה, וכאשר תחת
זאת הוא יורד וקשר עליי גמי ואמר שוה היה
לבראים, הריוו מוסר בזה את כל הנאות ורתימת
דמו להשי'ת. וכך שנטבאר שזו הדרך לכל העניים
בפוגמים הידועים, שהיו דור דעה והוא גודלים מאד ב' עניים
הארץ (בהעלותך) עה'פ התאוות תאوة ויאמרו מי
יאכלינו בש' שהמאכלים שאדם אכל מעוררים בו
תאות, אבל הדרה שלם היהה בדרגה גבוהה מאד,
שאכלו בכל יום מן המשימים ושתו מים מהבאר וראו
כל העת איך שהקב"ה מנגיג אותנו בשהגהה פרטית.
וכן היה בדרגה הגבואה ביותר של קדושה, כמד'א
מהוארוי'ל עה'פ רונגך לא בזקאה, שבמשך כל
הארבעים שנה שהיה ישואל במדבר לא נטמאו כלל
בפוגמים הידועים, שהיו דור דעה והוא בפרי
הארץ (בהעלותך) עה'פ התאוות תאوة ויאמרו מי
יאכלינו בש' שהמאכלים שאדם אכל מעוררים בו
תאות, אבל במדבר שהיה אוכל מים מהבאר וראו
אבירים אכל איש, מאכל שמיימי וקדוש, לא היה
מעורר תאות, והאספסוף אשר בקרויה התאוות, שרצו
שייה להם תאות, ויאמרו מי יאכלינו בש'ר, כי
ז' בש' רער מעורר תאות. והרי שדור זה היה דור גדול
וזדור דעה באמונה בקדושה, והמרד'א בואה'ק ז'ג
קסה: דלא היה בעלמא דרא עלאה כדרא דוא לא
יהו עד דידי'י מלכא משיחא. ועתה כשםudo בני
דור דעה להכנס לארץ היו יראים ותושבים
פ' יפסידו את המעלות הגבואה האלו של אמונה
וקדושה שוכן להם במדבר, כי מעלות אלו לא נקנו
לهم מחוק עגיה ועבודה, אלא היו בתזואה טבעית
מהותנאים שנתן להם הקב"ה במדבר שהיו נזונים
מלחם שמים, אבל בכניותם לארץ ישראל עלולים
5. הם להפדי את מדרגותיהם הגבואה. שהרי בארץ
ישראל יהיו צוריכים לעבד לפרטנותם בכותות עצם,
ש' בקרים, מצות קראייה, דכתיב בה ונענית ואמרת
לפנ' ה' אלקיך ארמי אובד אבי וירד מצרימה גנו'.
וכן מה שמכור בזה את הצרות שעברו אצל לבן
ובמצרים, ואינו מונה שאור הצרות שעברו כמו
מעשו ובדור. ויבואר ע'פ הדברים כי בא להזכיר
רק את השיך למצוות בקרים, שהם ב' עניים אלו.
ענין האמונה, שע' אומר ארמי אובד אבי, שכן
היה הקליפה של כפירה היפך האמונה, כמו שאמור

והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נתן
לך נחלה וירושה ושבטה בה ולקחת מרשות כל
פרי הארץ וגנו'. מכיון' בספריו עשה מצוחה האמורה
בעניין شبשכלה תכנס לארץ. ומקשים למפרשים
שהרי רק לאחר ישיבה וירושה שהוא ארבע עשרה
שנה לאחר שנכנסו לארץ ישראל, קיימו מצות
ביבורים, וממי הכוונהشبשכלה מצוחה וו' תכנס לארץ.
ובעצם המאמר צ'ב, מה הסוגולה המיוותה של מצות
ביבורים شبשכלה תכנס לארץ, יהודוי מפריש כ'ב
הרבבה משלו, שנוטן מעשר ראשון מעשר שני ומעשר
ענין זוכת, ומוצע בכל המזוחות של תורות
ומשרות לא נאמר شبשכלה תכנס לארץ רק במצות
ביבורים.

ויל' בכ' העניין דמקובל מרובה'ק ז' וע'
יטודות עבדות ה' הינט ב' עניים, אמונה וקדושה.
האמונה שהכוורת יתרבך שמו הוא בורא ומונגה לכל
הבראים והוא לבדו עשה ועשה ועשה לכל
הבראים, ומtowerךך יודע שאין מועיל לאדם כתו
המעשים, ומtowerךך יודע שאין מועיל לאדם כתו
שיהודי יכינע את עורפו הקשה וימסור הנאותיו
ותאותיו לתקב"ה: והנה בעת שהיה ישואל במדבר
היו ב' עניים אלו אצל דבר הפשוט, כי דור
הדברי היה דור דעה והוא גודלים מאד ב' עניים
אל. האמונה שלם היהה בדרגה גבוהה מאד,
שאכלו בכל יום מן המשימים ושתו מים מהבאר וראו
כל העת איך שהקב"ה מנגיג אותנו בשהגהה פרטית.
וכן היה בדרגה הגבואה ביותר של קדושה, כמד'א
מהוארוי'ל עה'פ רונגך לא בזקאה, שבמשך כל
הארבעים שנה שהיה ישואל במדבר לא נטמאו כלל
בפוגמים הידועים, שהיו דור דעה והוא בפרי
הארץ (בהעלותך) עה'פ התאוות תאوة ויאמרו מי
יאכלינו בש' שהמאכלים שאדם אכל מעוררים בו
תאות, אבל הדרה שלם היהה בדרגה גבוהה מאד,
אבירים אכל איש, מאכל שמיימי וקדוש, לא היה
מעורר תאות, והאספסוף אשר בקרויה התאוות, שרצו
שייה להם תאות, ויאמרו מי יאכלינו בש'ר, כי
ז' בש' רער מעורר תאות. והרי שדור זה היה דור גדול
וזדור דעה באמונה בקדושה, והמרד'א בואה'ק ז'ג
קסה: דלא היה בעלמא דרא עלאה כדרא דוא לא
יהו עד דידי'י מלכא משיחא. ועתה כשםudo בני
דור דעה להכנס לארץ היו יראים ותושבים
פ' יפסידו את המעלות הגבואה האלו של אמונה
וקדושה שוכן להם במדבר, כי מעלות אלו לא נקנו
לهم מחוק עגיה ועבודה, אלא היו בתזואה טבעית
מהותנאים שנתן להם הקב"ה במדבר שהיו נזונים
מלחם שמים, אבל בכניותם לארץ ישראל עלולים
שעוסקים בעניין עזה'ו עולם העשיה ואוכלים

היום הזה נהיית לעם לה'א

על בראשית ברא וגוי, בשביל ישראל שנקרווא
ראשית, והיינו בשביל הברית שבין הקב"ה וישראל.
ולכן בכל עת התהוותה הכראה מתחדשת ג'כ'
כריתת הברית בין קוב"ה וישראל, מה שהוא עניין
ב' ימיםrek' האלו. ובכ' ימים אלו כורת יהורי מתחדשת
את בריתו עם הקב"ה, שאם את בריתו הקודמת
לא שמר כ'ך ולא קיימה כראוי, הרי מתחדש עתה
את כריתת הנברית. כל ש'ק יש בה כריתת ברית
שבועית, ובר"ה הוא כריתת ברית השנתית בין
40 קוב"ה וישראל.

אמנם יש חילוק בדורות כריטת הברית של שבת לר"ה. כריטת הברית בשבת היא מתוך אהבה, כי הש'ק במקורה הוא ענן אהבה, כד"א כי לישראל עמק נתנו באחבה, ואלו בר"ה כריטת הברית היא מותוק יראה שהאלקים עשה שיראו מלפנוי, שיש בח"י דיברות וכוריתת ברית שמושג יהודו מותוק יראה, ע"ז דאי בפרקי הארץ (פ' עקב) ע"ה פ' ועתה ישראל מה ה"א שואל מעמך כי אם ליהה, שיש בח"י דבוקות מותוק יראה, שהוא היראה שיש למקובל ען מהמשפיע, מותוק שידוע כי בלעדיו אין לו קיום, שאם ימגנו את השפע המגינו חייו אינם ויים, וע"ד אדם הטוב ביס סודר ובאחד להציל, שהוא נאחו בו בכל כוחותיו ביודעו שאם ירפא מהחיות בו ולול רגע אין לו זכות קיים. והוא המודרגה הראריאת של יראה שצרכי שתהיה ליהודי, כאשר הוא יודיע כי בלי הש"ת אין לו זכות קיים, ומותוק קר הריה מटבדק בכל מהותו בהש"ת. וזה הבח"י ישנה בר"ה שהוא יום הדין וענינו יראה, ועליו אמר היהים הוון נהיית לעם לה"א, שבח"י הדיברות וכוריתת הבירין בר"ה היא מותוק היראה זו. וע"י כריטת הברית והדיברות בה בראש השנה נמתקים כל הדיניהם.

זה פ' מאה"ב' (דברים ד) ואתם הרכבים בה אלקיים חיים כולם הוו, והוא מודת איתה לאלקיים מدت היראה, ואתם הרכבים בה' אלקיים, וכן מזור אהבה ומן מזור יראה, חיים כולם הוו, אם ע' הש' הקגרא ים או ע' ר' ימא דדרニア, שהולט ימי ברית ברית וביהם אתם ברכבים בה' א. וחווים כולם הוו, שע' הירית ברית נמתקים כל הדינום ונוכחים לחיים.

40 והנה הסכת ושמעו ישראל היום הנהית לעם
נאמר בלשון יחיד, ויל ענינו ע"ד דכ' קודם מתן
תורה (שמות יט) ויחן שם ישראל נגיד החר, ואזוז'ל
במקילתא ויחן שם ישראל כאיש אחד בלב אחד.
והוא משומ שבחת היחיד לא היה אפשר להשיג את
הגיגליים הגדולים שהיו בעת מתן תורה, כמ"ד

הסכת ושמעו ישראל היום הזה נהיה לעם לה' אלקן. ובריש", היום הזה נהיה לעם, בכל ים יהיה בעיניך כאיל הים באת עמו בברית. ויש לומר שמרומו בה במיוחד גם על הימים בו נהיה לעם, והוא שבת קדוש, שהש"ק נקרא ים שהוא הים והיריע, כמה"כ (שמות טז) אכללו הים כי שבת הימים לה' יום לא תמצאו אותו בשדה. ושבת קדושים הוא יום כריתת ברית בין קובל"ה וישראל, כמה"כ (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ברית עולם, הינו שבבל שבת יש כריתת ברית מוחדרת בין הקב"ה לישראל. ועיי' מרומו בכחטוב לעשות את השבת לדורותם ברית עולם, הינו שיעשו את השבת לדורותם שתהיה ברית עולם, שבבל שבת תתחדש הברית הזאת בין קובל"ה. וישראל, שהוא עיקר מצות שבת כריתת ברית חדשה ועד מאחוזל (ב"ר יא,ט) שאמר הקב"ה לשבת הכנסת ישראל היה בן זוגן, שכל שבת הוא המתמושך בח"י נישואין.

ונען כריתת הברית בכ' הימים הקדושים האלו
ש' ק' ר' וה', כי ימים אלו יש בהם התהדרות הברית.
כל שבת מתהדרת הברית, כמו' באה' ה' הק' עה' פ'
וזיכו לן, שהקב'ה בבריאת העולם לא נתן כה
להתקיים אלא שששה ימים בלבד, ובכל שבת ישנה
התהדרות הברית להשווה ימים נוספים, והתהדרות
בריאת העולם בכל ש' ק' דיא מכח שמירת השבת,
oud sham hia nachar shomer shvat bcal haolom la
hiva yotter kiom lebariya. vcm'c vras haShana hoa
ut matzadot haBariya, shbcal shana vishna ber'ha
matzadot b'haChai v'seder haHoshtalshelot como shovia
beut braya'at haolom, cil' ha'or'yi ha'ki shehcal choro
l'kdmotno. vchein shbb' yim'm al matzadot haBariya
6. yesh b'hem g'm crityat berit mahodot, cil' tcalit
haBariya hia b'shchil' sh'ral, vcm'achoz'el (vok'rd l, d)

ולא נתן לך לידע עד היום הזה
לע' אגדת גאנזא גאנזא זאגזער

8

החברות של או תעתנג על ה', אך שבת בו תשוכן.
זה מ"א במדרש תנומה (פרק בראשית) כבוד שבת
עדיף אלף תעניות, לפי שעונג שבת מורה על
גודל החביבות שיש ליהודי להקב"ה שמתוך כך הוא
מתענג בשבת, ע"כ תעונג שבת אחת עדיף אלף
תעניות.

ועפ"ז י"ל מ"כ בפרשא זו ובפר' התוכחה, ובאו
עליך כל הקבלות וגוי כי לא שמעת בקהל ה"א לשמר
מצותיו וחוקתו אשר צוך, ואח"כ כתוב, תחת אשר
לא עבדת את ה"א בשמה ובטוב לבב מרוכך כל
ועבדת את אויביך וגוי. והקשו המפרשים דהרי כבר
מפרש בתחילה שהקללות הם על כי לא שמעת
בקול ה"א לשמר מצותיו, ומה זה שנא' אח"כ תחת
אשר לא עבדת את ה"א בשמה ובטוב לבב. ועטם
הדבר צ"ב, מודע מגיע עונשין קשים כ"כ על אשר
לא עבדת את ה"א בשמה. ע"י באוה"ח ה"ק' שמספרש
כי לא שמעת וגוי קאי על הקבלות שנאמרו עד
כאן, ואילו ההמשך תחת אשר וגוי קאיadelhan.
אכן ע"פ האמור י"ל דקיי גם אදלעיל, כי על כל
פשעים תכסה האבה, ואף אם עצמו פשעי של יהודי
מאידיש לו עצה של תכסה האבה, שייעור החביבות
וישוב אהבה אל הש"ת. וו עיקר התביעה ליהודי,
שאם על עצם החטא היהת לו התגבורות הייצה"ר
והתאות והratioанс, אבל אחר שחטא למה לא
המתיקם ע"י האבה המכסה על כל פשעים. אם
בכת התשובה של שבת בו תשוכן בחמי' או תעתנג
על ה', ואם ע"י החביבות שהיהודי מעורר ב��ום
המצוות, שוואי עצה ליהודי לכחות על כל פשעים
באבהה, שכשר הוא עוזה תשובה מתוך גודל
החברות להש"ת או הוא מקבל לך לידע ועיניהם
לראות ואונינים לשמעו, שמתחל לראות את גודלות
הברוא, ונמתקים כל הדינין מכל החביבות. וזה
פי' הפ' תחת אשר לא עבדת וגוי, שאמנם הקללות
באות כי לא שמעת בקהל ה"א לשמר מצותיו, אך
בכ"ז הרי אם הייתה לך עצמן לשוב בתשובה בכח
האהבה והשתמה היה זה מתקיך את כל הדינים,
נמצא שבעדטם כל העונשין באים תחת אשר לא
עבדת את ה"א בשמה ובטוב לבב, על מה שהיא
בידו לתיקן ולא תיקן, שלא אהז בעצה שיש ליהודי
ואין אף אחד מאמות העולם, לעורר חביבות ואהבה
המכסה על כל פשעים. וזה מ"א בספק' בשם
מדרש, תחת אשר לא עבדת את ה"א בשמה זה
עונג שבת, והינו כמובן, ש愧ם חטאתי רורי יש לך
ולא שמעת בקהל ה"א לשמר מצותיו רורי יש לך
את מה התשובה של ש"ק בחו' או תעתנג על ה'
המכסה על כל פשעים. ולכן אף עבד ע"י כדורי
אנוש ואח"כ שומר שבת כהלהטה מוחלט לו. וכך
במציאות תקיעת שופר שעינה להמתיק הדינים, הרי
יותר מעצם והמצוות מתערכות בייתור השטן מגודל
החברות של ישראל בקיים המצוות, שווה מתקיך
את כל הדינים.

ולא נתן לך לידע עד ידע ועינים לראות ואונינים
לשמעו עד היום הזה. וברשי', שמעתי שאנו חיים
שנתן משה את ספר התורה לבני לוי, כמ"ש ויתנה
אל הכהנים בני לוי, באו כל ישראל לפני משה
ואמרו לו, משה רבינו אף אנו מדונו בסיני וקבלנו
את התורה ונתנה לנו ומזה משפט את בני
שבטן עלייה וכו'. ושם משה על הדבר, ועל זאת
אמר להם היום הזה נהיית לעם, היום הזה הבניין
שatoms דבקרים ומחפצים במקום. ובתורת אבות איתה
מן הס'ק מלכוביץ' ז"ע, מה ראה משה ודקה
ביום הזה, הלא ראה את ישראל במצרים ובקריר'ס
ובקבלת התורה אין שמסרו את נפשם, ומה היה
בימים זהה במיחזור. אלא שבום היה ראה משה את
גודל החביבות וגודל האהבה של ישראל אל הקב"ה,
שהם חפצים בתורה. ואמר ע"ז שאין יהודי יכול
להגיע למדרגה של לך לידע, לדעה את ה', ועינים
לראות את גודלות הברוא, שכן אונים לשמעו, אלא
על ידי חביבות. שכשר יש ליהודי חביבות או מגיע
הוא למדרגה שיש לך לידע ועינים לראות ואונים
לשם. ולאחר ארבעים שנה הגיעו ישראל למדרגה
הראויה של לך לידע ועינים לראות. והרהור'צ' ר'
יהודיה ליב וצ'ל כתוב שכשר מון הס'ק מסלונים
ז"ע חזר על מאמר זה, נגע בראשו ואמר "אי
חביבות איי חביבות".

העיקר אצל היהודי היא החביבות להשיית שהוא
מעורר בעבודת, ומוצאה בלי כונה ובלא חביבות
היא כנוף ללא נשמה. והוא שאותו"ל (ר' טו) למה
תוקעין ומריין כשהן יושבין ותוקעין ומריין כשהן
עומדיין כדי לערוב השטן. ופירש"י, שלא יטשין,
בשישמעו ישראל מחבין את המצוות מסתמן
דבריו. והינו שמעצם קיים המצוה בכל פרטיה
ודקדוקיה עודין אין השטן מתרכב, רק כאשר הוא
רוואה את גודל החביבות של ישראל בקיים המצוות,
שמקיים אותה בכל האופנים ישבין ועומדיין, מזה
מתערכות ומסתמן דבריו.

זה גם גודל עניין מוצות ביכורים שנאמרה
בפרשא זו, כדאיתא במדרש של כל העולמות נברא בזכות
מצות ביכורים. שף שיש תרי"ג מצות, ומהן שיתור
קשה לקיימן מוצות ביכורים, בריאת העולם היא
דוקא בזכות מוצות ביכורים, מושם מוצות ביכורים
מורה על גודל החביבות של יהודי להקב"ה, שמוסר
את ראשית פרי עמלו לאחר שעמל ויגע בשודו
כל השנה, והפריות הראשונות האלו חביבים לו
בייטור ושווים אצלו מאד, וכיון שרואה תאה
шибירה קשור עלייה גמי ואומר קודש לה/, שמוסר
להשיית את הדבר היקר והחשוף לו בייטור. וזה מורה
על גודל החביבות, וכל בריאת העולם היא בזכות
גודל החביבות שבמצות ביכורים.

וענין זה ישנו בש"ק. דאיתא בספה"ק שב"ת
ר"ת שבת ב'ו תשוכן, כי התשובה בש"ק היא מתקיך
גודל החביבות שיש ליהודי להקב"ה והיא עבר
ועשה נגד רצונו. וכמ"ד וקראת לשבת עונג וגוי
או תעתנג על ה', עיקר העבודה בש"ק היא או
תעתנג על ה'. והתשובה של ש"ק היא מגודל